

دروس مقدماتی کلیسای ۲۲۲ فنلو

"درس دوازدهم"

پرستش

بهتر است درس خود را با چند سوال شروع کنیم.

- پرستش مسیحی چیست؟
- آیا پرستش مسیحی فقط سرود خواندن است؟
- پرستش نادرست چیست؟
- و نتایج پرستش در زندگی ما چیست؟

در این درس سعی خواهیم کرد که به این سوالات پاسخ دهیم و باشد که در آخر درس تصمیم بگیریم که پرستنده ی لایق برای خدا باشیم.

222CHURCH VENLO پرستش چیست؟

برای کلمه ی پرستش در زبان عبری و یونانی دو کلمه وجود دارد. معنی کلمه ی عبری آن یعنی کار و خدمت، و این به عهد عتیق و کاهنانی که در معبد حضور داشته و خدمت می کردند برمی گردد، ولی معنی کلمه ی یونانی یعنی به زانو افتادن، تعظیم کردن و ارزش نهادن به کسی است. اگر این دو عبارت را کنار هم بگذاریم، معنی این می شود که پرستش عملی است که به وجود غیر از خود ارزش و احترام می نهیم.

پرستش واکنشی است در برابر حضور عالی و پر جلال خدا. در واقع هنگامی که ما اعمال خدا را در تاریخ و زندگی خودمان بیاد می آوریم و حضور پر جلال او را تجربه می کنیم نمی توانیم او را نپرستیم

و احساسی را که در مورد عظمت و زیبایی او داریم با کلمات و سرودها بیان نکنیم. پرستش ابراز محبت ما به خداست. اگر ما عاشق خدا هستیم، دلیلی برای پنهان کردن این عشق وجود ندارد. هیچ کس نمی تواند بنده ی دو ارباب باشد (متی 24:6). پرستش آنقدر در ایمان مسیحی ما مهم است که خدا وقتی می خواست که قوم اسرائیل را از مصر آزاد کند، گفت: قوم من را رها کنید تا مرا پرستش کند (خروج 4:22 و 23). و بعد از آن این پرستشها ادامه پیدا می کند. مریم خواهر موسی در خروج 20:15 با دف و دست زدن پرستش می کند و اوج آن به داوود می رسد و داوود به عنوان یک رهبر، گروه پرستشی با سرایندگان و نوازندگان را به شکل خیلی گسترده ای تشکیل داد. در عهد جدید هم در متی 30:26 داریم که قبل از این که مسیح دستگیر و مصلوب شود، پرستش کردند و بعد به سمت کوه زیتون رفتند. شاگردهای مسیح، پولس و سیلاس در اعمال رسولان 16:25 و 26 می بینیم که با پرستش و سرود خوانان باعث ایجاد زمین لرزه شدند و درهای زندان گشوده و زنجیرها پاره شد.

پرستش معانی و ابعاد مختلفی دارد که به شکل خلاصه به برخی از آنها می پردازیم:

1. در پرستش ما در حضور خدا وجد و شادی می نمایم، زیرا حضور او و به یاد آوردن نیکویی و عظمت او باعث وجد و شادمانی ما می شود. همانگونه که داوود نیز می گوید:

مزمور باب 16 آیه 11:

تو راه حیات را به من خواهی آموخت؛ در حضور تو کمال شادی است، و به دست راست تو لذتها تا ابدالابد!

نکته: درست است که پرستش وجد و شادی در حضور خداست، اما باید مواظب افراد دیگر نیز باشیم که مبادا افراد دیگر با پرستش ما لغزش بخورند. در تنهایی آزاد هستیم هر گونه که می خواهیم او را بپرستیم، اما در جمع باید مواظب اعمال و رفتار خود باشیم.

2. در پرستش ما به خدا نزدیک می شویم و او نیز به ما نزدیک می شود (یعقوب 8:4). و خدا بر تسبیحات قوم خود نشسته است (مزمور 3:22) و پرستش قوم خدا باعث می شود تا حضور خدا در بین آنها بیش از پیش ملموس تر شود (دوم تواریخ 5:13-14).

3. پرستش باعث تقویت روحانی ما می شود، زیرا هنگامی که خدا را می پرستیم حضور او در بین ما

به شکل ملموس تری دیده شده و عملکرد روح خدا در ما شکل عمیقتری می یابد.

4. پرستش می تواند شکلهای مختلفی داشته باشد. کلام خدا می گوید: و یکدیگر را تعلیم و نصیحت کنید. به مزامیر و تسبیحات و سرودهای روحانی و با فیض در دلهای خود خدا را بسرایید (کولسیان 3:16). بنابراین حمد و تسبیح زبانمان و سرودهایی که می سراییم همه و همه می تواند در خدمت پرستش خدا باشند و وضعیت درونی ما را نسبت به او منعکس سازند. سراینده ی مزمور 150 قوم خدا را ترغیب می کند که خدا را با کرنا و دف و عود و سنجهای خوش صدا تسبیح بخوانند و بپرستند.

5. پرستش حقیقی ما باید طبق یوحنا 4:23 و 24 در روح و راستی باشد.

ما وقتی در پرستش وارد می شویم، می بایست با شناخت این اتفاق بیافتد. داوود در مزمور 100 می گوید: با پرستش و سرود خواندن به حضور خدا حاضر شوید. خدایی که ما را آفرید، خدایی که نیکوست و محبتش جاودانی. در این مزمور می بینیم که داوود چه شناخت عمیقی نسبت به خدا داشت و ما هم می بایست خدا را با شناخت بپرستیم. بدانیم که او عالی و زیباست، بدانیم به فکر ماست و بدانیم که برای او با ارزش هستیم. وقتی به حضور خدا می آییم بدون گناه و پاک حاضر شویم. گناه مانع است، پس قبل از پرستش خود را تفنیش کرده تا تمام موانع را برداریم. باید سعی کنیم زندگیمان در راستی و حقیقت در پاکی باشد. خدا به دنبال قلب صادق است. از طرفی دیگر چون ما موجودات روحانی هستیم باید اجازه دهیم تا روح القدس ما را در قلمرو روحانی خدا ببرد، یعنی هم در عقل و هم در روح خدا را بپرستیم.

رومیان باب 12 آیه 1:

پس ای برادران، در پرتو رحمتهای خدا، از شما استدعا می کنم که بدنهای خود را همچون قربانی زنده و مقدس و پسندیده ی خدا تقدیم کنید که عبادت معقول شما همین است.

بدن در این آیه یعنی تمامیت خود را به خدا بسپاریم. جسم و جان و روح باید در پرستش درگیر شوند.

6. پرستش فقط مختص روزهای کلیسایی (یکشنبه) نیست، بلکه ما بایستی در هر وقت به حضور خدا بیاییم و از او تشکر کنیم. پرستش یک روش زندگی و یک نوع روحیه است، نه فقط عادتی که به روز خاصی خلاصه شود، بلکه در هر زمان و در هر روز می بایست خدا را ارج نهاد.

اول قرن‌تین باب 10 آیه 31:

پس هر چه می‌کنید، خواه خوردن، خواه نوشیدن و خواه هر کار دیگر همه را برای جلال خدا بکنید.
7. ما در پرستش باید حضور فعالانه داشته باشیم. خیلی مواقع ما فکر می‌کنیم که عده ای باید خدا را بپرستند و ما باید تماشا کنیم. نه! تماشاچی اصلی خداست و ما باید همگی در پرستش حضور فعال داشته باشیم و او را جلال بدهیم.

8. پرستش یک جنگ روحانی است. شیطان به عنوان دشمن انسان و خدا از این که خدا پرستش شود متنفر است. او می‌خواهد که به جای خدا پرستیده شود. متی 4: 1-11 به وضوح نشان می‌دهد که شیطان تمام سعی و تلاشش را کرد تا مسیح او را بپرستد و در آخر مسیح گفت که فقط خداوند لایق پرستیده شدن است. به همین دلیل وقتی ما خدا را می‌پرستیم، شیطان عصبانی می‌شود. اما باید ادامه داد، چونکه من باور دارم هر جا که پرستش است، شیطان گوشه‌ایش را می‌گیرد و فرار می‌کند. پرستش اعلام پیروزی است.

پرستش شخصی

در کتاب مقدس اشخاص چه زمانی خداوند را می‌طلبیدند؟ دانیال هر روز سه بار دعا می‌کرد. داوود صبح و شب خداوند را می‌طلبید. در اول تواریخ 11:16 می‌خوانیم که روی او را پیوسته طالب باشید. پرستش ما زمانی استمرار خواهد داشت که ما کاملاً تسلیم خدا باشیم.

هر چقدر که زندگی ما پر از مشغله باشد، ما باید زمانی را در طی روز به دعا و پرستش اختصاص دهیم. اگر خدا عاشق ماست و ما معشوق او باید زمانی را برای ابراز عشقمان پیدا کنیم. این ابراز عشق پرستش است. صبح زود می‌تواند بهترین زمان پرستش و دعا باشد، چرا که در پرستش خدا به ما نزدیکتر شده (مزمور 3:22) و باعث تبدیل ما می‌شود. مشارکت با خدا در تنهایی به ما برکت خواهد داد. ممکن است در هنگام دعا برای خداوند سرودی با کلمات خودمان یا کلمات روح بخوانیم. ممکن است گریه کنیم یا پر از شادی گردیم. ممکن است برای او دست بزنیم یا دستهای خود را به علامت شکرگزاری بلند کنیم. در پرستش یاد بگیریم زمانی را سکوت کنیم تا خدا هم با ما صحبت کند.

نکته: درست است که خدمت یک نوع پرستش عملی است، اما خادمان خدا باید خیلی حواسشان باشد که جای پرستش با خدمت پر نشود. خیلی مواقع خادمین آنقدر مشغول خدمت می شوند که وقت برای پرستش شخصی ندارند و این می تواند در درازمدت خطرناک باشد.

پرستش جمعی

پرستش انفرادی بسیار مهم است، اما نباید این عادت بشود که من خدا را پرستش می کنم و احتیاج ندارم که به کلیسا بروم. کلام خدا در عبرانیان باب 10 آیه 25 می گوید:

و از گرد آمدن با یکدیگر دست نکشیم، چنانکه بعضی را عادت شده است، بلکه یکدیگر را بیشتر تشویق کنیم – بخصوص اکنون که شاهد نزدیکتر شدن آن روز هستیم.

یکی از دلایل جمع شدن ما این است که خداوند وعده داده جایی که دو یا سه نفر به نام او جمع شوند حضور داشته باشد (متی 18:20). در اتحاد قوتی روحانی وجود دارد.

جامعه باب 4 آیه 12:

هر چند کسی ممکن است بر یک تن چیره شود، دو در برابرش خواهند ایستاد. ریسمان سه لا به آسانی پاره نمی شود.

در روز پنطیکاست شاگردان یکدل بودند (اعمال رسولان 1:2) و خداوند به آن اتحاد احترام گذاشت.

ما در دنیایی زندگی می کنیم که به کمک همدیگر احتیاج داریم. در بعد روحانی هم شیطان با ما در جنگ است، که در آنجا نیز باید با اتحاد و یکدلی بر دشمن چیره شویم. اگر در مشکلات و سختیها باشیم این امید هست که خداوند کلیسایی برای ما گذاشته که ایمانداران دیگر ما را بلند کنند و تقویت کنند.

هر وقت با یکدیگر جمع می شویم، وقتی را به پرستش اختصاص دهیم و افکار خود را به جای آنکه متوجه خود سازیم، به خدا معطوف کنیم، تا درک کنیم که محبت او جوابگوی تمام احتیاجات ماست.

در هنگام پرستش خدا باید به روح خدا اجازه دهیم ما را هدایت کند. او از روشهای مختلف استفاده

می کند. باید در نظر داشته باشیم که در وقت جلسه نباید وقت را فقط به خود اختصاص داد، بلکه به

دیگران نیز اجازه دهیم برکات و تجربیات خود را بیان کنند. از طرفی دیگر نباید کسی را مجبور کرد

تا پرستش کند، بلکه باید افراد را آزاد گذاشت تا در وقتش شروع کند به محبت خدا با پرستش جواب دهد.

نکته: برای خیلی ها سخت است که در جمع پرستش یا دعا کنند. این افراد بایستی با جملات کوتاه شروع کنند و بعد خداوند زبان و دهان آنها را پر می کند. مثلاً می توان گفت: خداوندا شکر می کنم که من سالم هستم یا خانه دارم یا خانواده دارم و هنگامی که ایمانداران متحداً خداوند را می پرستند و آواز شکرگزاری آنان بسوی آسمان بلند می شود، خداوند بسیار شاد می گردد و نتیجه ی این شادی که از خداوند است قوت گرفتن ما است.

نحمیا باب 8 آیه 6:

زیرا شادی خداوند قوت ماست.

یادمان نرود که در آسمان ما پرستش جمعی خواهیم داشت. پس در زمین تمرین کنیم تا در آسمان جزء پرستندگان قوی خدا باشیم.

پرستش خدامحور چیست؟

در خیلی از کلیساها گروه پرستش بسیار بزرگ و عالی با دستگاه های مجهز و نورپردازیهای زیبا وجود دارد. کلام خدا مخالف چنین پرستشی نیست، اما باید خیلی مراقب باشیم که مبادا تمرکز خود را از روی خدا روی تکنیک و پرستندگان بگذاریم. تکنولوژی بسیار عالی است، اما خدا باید مرکز پرستش من باشد. هدف پرستش بازگو کردن اعمال مسیح در زندگی ماست. یادمان نرود که مرکز پرستش ما نیستیم. انتخاب سرودها، نوع سراییدن، همه و همه باید برای جلال خدا باشد. اگر خدا محور در پرستش و زندگی ما باشد، باید تمام تمرکز ما این باشد که من به خدا چه می دهم؟ نه این که خدا به من چه می دهد. گرفتن نیازها هدف اصلی نیست. اول خدا را در مرکز زندگی بگذاریم. مرکز بودن خدا در زندگی ما انعکاسی دارد بنام برکت که دریافت می کنیم. در پایان جلسات کلیسایی همیشه می گوئیم: من این برکت را گرفتم. ای کاش بعد از جلسه بگوئیم که من به خدا چه دادم. پرستش بخشنده است. پرستش عطا می کند. پرستش تسلیم می کند.

چگونه می توانیم در پرستش قوی شویم؟

1. مطالعه ی مرتب کلام خدا

وقتی ما کلام خدا را مطالعه می کنیم با قلب خدا و نیکویی های خدا آشنا می شویم. و هر چقدر این

نیکوییها و وعده ها را می شناسیم, همان قدر قلب ما پر از شادی و شکرگزاری می شود. مطالعه ی کلام خدا آنقدر اهمیت دارد که کلام خدا می گوید: بدون کلام خدا انسان نمی تواند زنده باشد. **تثنیه باب 8 آیه 3:**

انسان تنها به نان زنده نیست, بلکه به هر کلامی که از دهان خداوند صادر شود انسان زنده می شود.

2. مشارکت

ما انسانها مخلوقات اجتماعی هستیم. یعنی روی همدیگر تاثیر گذاشته و با هم در ارتباط هستیم. مشارکت باعث رشد و تجلی ما در پرستش می شود. ما با دیدن پرستش دیگران تشویق می شویم که سهمی داشته باشیم. با دیدن اعمال خداوند در زندگی افراد و شنیدن شهادتهای نیکو خدا را ستایش و حمد می گوئیم. کلام خدا هم ما را تشویق می کند که در مشارکتهای حضور فعال داشته باشیم. **عبرانیان باب 10 آیه 25:**

و از گرد آمدن با یکدیگر دست نکشیم, چنانکه بعضی را عادت شده است, بلکه یکدیگر را بیشتر تشویق کنیم – بخصوص اکنون که شاهد نزدیکتر شدن آن روز هستید.

3. با خدمت کردن

وقتی صحبت از پرستش و ستایش خداوند می آید, اولین تصویری که در ذهن ما ایجاد می شود این است که باید در حضور خداوند سرود خواند, اما کتاب مقدس تعلیم دیگری می دهد. تمام خدمتهای ما چه در کلیسا و چه در خفا و چه در خانواده پرستش است.

رومیان باب 12 آیه 1:

پس ای برادران, در پرتو رحمتهای خدا, از شما استدعا می کنم که بدنهای خود را همچون قربانی زنده و مقدس و پسندیده ی خدا تقدیم کنید که عبادت معقول شما همین است.

تقدیم بدن خود یعنی خدمت کردن, پس از امروز بیاییم با خدمت دیگران در پرستش خداوند بیش از پیش کوشا باشیم.

پرستش نادرست چیست؟

ارمیا باب 2 آیه 13:

زیرا قوم من مرتکب دو گناه شده اند: مرا که چشمه ی آب حیاتم, ترک گفته اند و برای خویشتن آب انبارها کنده اند, آب انبارهای ترک خورده که آب را نگاه نتوانند داشت.

اگر یادمان باشد گفتیم که پرستش واکنش قوم خدا به شناخت اوست. ایشان از طریق پرستش تصدیق می کنند که فقط او خدای واقعی است. ایشان او را مطابق کلامش می پرستند و جلال می دهند. کلام خدا می فرماید: تو را خدایان غیر از من نباشد (خروج 3:20). پرستش نادرست می تواند این باشد که جلالی را که سزاوار خداست, به او ندهیم و آن را به شخص یا چیز دیگری بدهیم (مانند زن و بچه, اتومبیل و ثروت, شغل و حتی کلیسا و خدمت و...).

کلیسا وقتی به شیوه ای نادرست پرستش کند, نه فقط باعث رنجش خدا می گردد, بلکه تحقق اراده ی او در جهان را به تاخیر می اندازد. کلیسایی که خدا را به روش درست نمی پرستد, در شهادتش به جهان ضعیف شده و اشتیاق لازم برای نجات گمشدگان را از دست خواهد داد. چنین کلیسایی باعث تولید ایماندارانی دگرگون شده نخواهد شد, ایماندارانی که خصائل و رفتارشان جلال مسیح را به جهان منعکس می سازد.

پرستش راستین باید همراه با مشارکت صمیمانه با مسیح باشد. متأسفانه در سراسر کتاب مقدس شاهد مواردی هستیم که طی آنها مردم خدا را به روشی نادرست پرستش کرده اند.

اشعیا باب 29 آیه 13:

خداوندگار می گوید: این قوم به دهان خود به من نزدیک می آیند و به لبهای خویش مرا حرمت می نهند, اما دلشان از من دور است؛ ترس آنان از من حکم آموخته ی بشر است و بس.

در این آیه مشخصاً به ما می گوید که پرستش ما باید از قلب ما ناشی شود (قلب در کتاب مقدس به تمامیت ما اشاره دارد).

حالتهای نادرست را می توان در حالات زیر خلاصه کرد:

1. دلی بی ایمان

2. دلی تلخ

3. دلی حق به جانب

4. دلی فریبکار

5. دودلی

6. دلی یاغی

خدا مشتاق است که قومش او را با تمامی دل عبادت نمایند.

"برکت خدا با تک تک شما عزیزان."

باشد که خدا از این طریق با قلبهای شما عزیزان صحبت کرده باشد. اگر سوال دارید یا می خواهید قلب خود را به مسیح بسپارید، و یا به نسخه های صوتی و تصویری این درس دسترسی داشته باشید، می توانید از طریق های زیر با ما در تماس باشید.

222churchvenlo

222CHURCH
VENLO

church222venlo

برای اطلاعات بیشتر، لطفاً از وب سایت ما دیدن فرمایید.

www.222churchvenlo.com